25 LAT WYDAWNICTWA

kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień

ISSN 1506-4581

WIADOMOŚCI

NR 88/2023

STRAŻY HONOROWEJ NAJŚWIĘTSZEGO SERCA PANA JEZUSA

Uzdrawiająca moc przebaczenia, s. 2

Jeden i święty, s. 6

XXXVIII Ogólnopolska Pielgrzymka Arcybractwa, s. 19-22

Modlić się sercem, s. 25

Uczynić prawdę atrakcyjną, s. 30

Żyć w harmonii z Jezusem i Maryją – Różaniec ze św. Janem Pawłem II (wkładka)

WIADOMOŚCI
Straży Honorowej
Najświętszego Serca Pana Jezusa

Ukazują się od 1921 r.
trzy razy w roku
ISSN 1506-4581

WYDAWCA
Wydawnictwo Arcybractwa
Straży Honorowej NSPJ

NAKŁAD
6700 egzemplarzy

REDAKTOR NACZELNA
s. Maria Bernadeta
Wysocka VSM

REDAKCJA
ks. Krzysztof Zimończyk SCJ
s. Maria Bernadeta Wysocka VSM
Natalia Gorczowska
Elżbieta Jodzińska

KOREKTA
Natalia Gorczowska

SKŁAD
Elżbieta Jodzińska

ADRES REDAKCJI
ul. Krowoderska 16, 31-142 Kraków
tel. +48 12 631 86 20
wydawnictwo@strazhonorowa.pl
www.strazhonorowa.pl
www.strazjezusa.pl

Za zezwoleniem władzy kościelnej

Zgłoszenia na prenumeratę „Wiadomości" należy kierować na adres Wydawnictwa. Pismo utrzymuje się z ofiar Czytelników. Wszystkich, którzy współpracują z nami w szerzeniu kultu Bożego Serca i nabywają materiały strażowe, zapewniamy o stałej modlitwie w ich intencjach. Redakcja nie zwraca materiałów niezamówionych i zastrzega sobie prawo do skracania nadesłanych tekstów oraz zmiany tytułów.

Zdjęcia wewnątrz numeru, o ile nie napisano inaczej: Adobe Stock, Pixabay, archiwum własne.

NR 88/2023

SPIS TREŚCI

Okładka:

Wnętrze Kaplicy Wieczystej Adoracji przy Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie-Łagiewnikach.

1 Słowo Redaktor Naczelnej
10 Forum Bractw w pigułce
12 W naszym życiu strażowym
22 Program pielgrzymki
23 Strażowe ABC, czyli pytania do Dyrekcji
25 Modlić się sercem
36 Skarbczyk Małego Rycerza
37 Rady i myśli założycielki
38 Intencje modlitewne
38 Msze św. w kościele sióstr wizytek
39 Kalendarz liturgiczny
40 Zmarli członkowie Straży Honorowej NSPJ

TEMATY Z OKŁADKI

2 | UZDRAWIAJĄCA MOC PRZEBACZENIA

Czy nasze codzienne życie byłoby możliwe bez przebaczenia? Z pewnością nie, ponieważ przebaczenie jest lekarstwem leczącym ranę zadaną wzajemnej więzi między ludźmi, która ze swej natury powinna być więzią miłości. Przełamuje ono skoncentrowanie się na sobie, na własnych ranach, żalach, pretensjach.

6 | JEDEN I ŚWIĘTY

Obecny rok duszpasterski poświęcony jest wierze w Kościół Chrystusowy. Temat ten inspiruje nas do rozmyślania nad przymiotami „domu Bożego", które wyznajemy w *Credo*: „jeden, święty, powszechny i apostolski".

30 | UCZYNIĆ PRAWDĘ ATRAKCYJNĄ

Rozmowa z s. dyr. Marią Bernadetą Wysocką VSM z okazji 25. rocznicy powołania do życia Wydawnictwa Arcybractwa Straży Honorowej Najświętszego Serca Pana Jezusa.

WKŁADKA

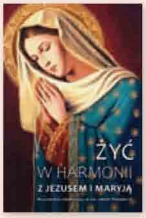

Jak bardzo przestraszona i zagubiona musiała czuć się Maryja, gdy przyszedł do Niej anioł i obwieścił Jej, że porodzi Ona Syna Bożego? W chwili zwiastowania ta zwyczajna, młoda dziewczyna, córka swojej epoki, stanęła przed jedną z największych tajemnic, z jakimi kiedykolwiek miał do czynienia człowiek. Zadziwia nas Jej pełna wiary i odwagi odpowiedź na słowa Gabriela: „Oto Ja służebnica Pańska, niech Mi się stanie według twego słowa!" (Łk 1,38).

NIECH ŻYJE JEZUS!

UKOCHANI CZYTELNICY,

s. M.B. Wysocka VSM
Redaktor Naczelna

Obecny numer rozpoczynamy artykułem, którego tematyka wpisuje się nie tylko w wielką historię odkupienia człowieka, ale jest także ważnym elementem naszego codziennego życia. *Uzdrawiająca moc przebaczenia* (s. 2) – jak wskazuje tytuł – dotyczy wszystkich wymiarów osoby: zarówno duchowego, jak i biologicznego oraz psychicznego, dlatego warto nieco zgłębić ten temat, aby uczyć się żyć wolnością Bożego dziecięctwa.

W roku duszpasterskim poświęconym wierze w Kościół Chrystusowy proponujemy refleksję nad dwoma przymiotami Kościoła św.: *Jeden i święty* (s. 6). Co one w praktyce oznaczają? Odpowiedzi poszukamy razem z autorką artykułu dr Natalią Gorczowską.

Na środkowych stronach czasopisma umieściliśmy miniprzewodnik dla wszystkich, którzy 17 czerwca 2023 r. uczestniczyć będą w XXXVIII Ogólnopolskiej Pielgrzymce Arcybractwa Straży Honorowej NSPJ do Centrum Jana Pawła II i Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Krakowie. Dodatek ten umożliwi sprawny dojazd i poruszanie się po pielgrzymkowym obiekcie.

O Godzinie Obecności przy Sercu Jezusa nigdy za dużo, o czym możemy się przekonać, czytając artykuł ks. dyr. Krzysztofa Zimończyka. Konferencja wygłoszona podczas I Krakowskiego Dnia Skupienia dla członków Straży Honorowej NSPJ może być inspiracją dla nas wszystkich, gdyż nieustannie odkrywamy na nowo duchowe bogactwo, jakie wynika z jednej godziny w ciągu dnia, którą poświęcamy Najświętszemu Sercu Pana Jezusa.

Już 25 lat funkcjonuje Wydawnictwo Arcybractwa Straży Honorowej NSPJ. O początkach i etapach jego rozwoju można przeczytać w rozmowie przeprowadzonej przez redaktor Elżbietę Jodzińską (art. *Uczynić prawdę atrakcyjną*, s. 30). Życzymy, aby dla pracowników wydawnictwa wzorem do naśladowania wciąż pozostawał św. Franciszek Salezy – patron pisarzy katolickich. Niech kierują się opracowanymi przez niego zasadami postępowania, które przytoczył Pius XI w encyklice *Rerum omnium*: „Trzeba studiować sumiennie doktrynę katolicką i posiąść ją możliwie gruntownie; nie pozwalać sobie na podkopywanie prawdy przez jej osłabianie bądź przemilczanie pod pretekstem, żeby nie ranić przeciwnika; starać się o odpowiednią formę i nienaganny styl, przystrajać idee w piękną szatę językową tak, by sama prawda stawała się atrakcyjna dla czytelnika”. ■

UZDRAWIAJĄCA MOC PRZEBACZENIA

s. dyr. Maria Bernadeta Wysocka VSM

Czy nasze codzienne życie byłoby możliwe bez przebaczenia? Z pewnością nie, ponieważ przebaczenie jest lekarstwem leczącym ranę zadaną wzajemnej więzi między ludźmi, która ze swej natury powinna być więzią miłości. Przełamuje ono skoncentrowanie się na sobie, na własnych ranach, żalach, pretensjach. Bez przebaczenia ludzie skazani są na cztery stany: ciągłe poczucie winy, rozpamiętywanie uraz, życie przeszłością i zemstę. To właśnie przebaczenie jest fundamentalnym elementem dobrego życia, zarówno duchowego, jak i fizycznego. Dlatego musimy otworzyć się na przebaczenie – sobie, innym i Bogu.

PRZEBACZYĆ SOBIE

Zanim przebaczymy innym, przebaczenie powinno dokonać się w nas samych. Musimy zaakceptować siebie, swoją historię, wszystkie doznania – to, co stanowi naszą osobowość. Tak naprawdę przebaczenie polega właśnie na akceptacji. Skłania nas ona do ponownego rozważenia wpływu innych na to, kim jesteśmy. Trzeba wciąż pamiętać, że otaczają nas omylni, cierpiący ludzie. Ta świadomość pozwala ofiarować im bezwarunkową akceptację i przebaczenie, które odkrywamy również dla siebie.

Przebaczenia nie dokonamy samym aktem woli, gdyż walka o nie odbywa się na dwóch frontach: wyzbywania się bólu związanego m.in. z osłabieniem naszej wiary w siebie i utratą poczucia własnej wartości oraz wyzbywania się urazy i chęci zemsty wymierzonych przeciwko tym, którzy nas skrzywdzili. W walce na pierwszym froncie potrzebujemy uzdrowienia. W walce na drugim froncie niezbędne pozostaje po-

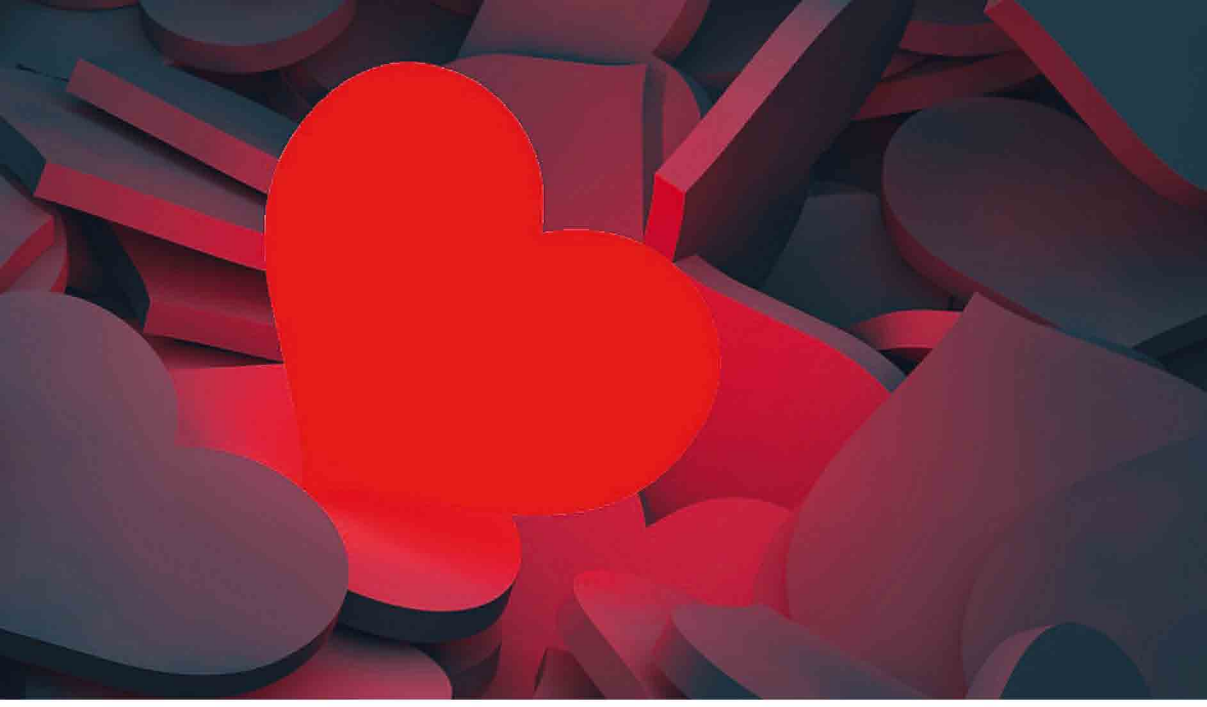

głębienie naszego człowieczeństwa i duchowości.

Akceptując przeszłość i wszystko, co nas spotkało, możemy w nowy, uzdrawiający sposób zaakceptować siebie takimi, jakimi jesteśmy teraz.

PRZEBACZYĆ INNYM

Kiedy mówimy o przebaczeniu innym osobom, musimy zwrócić szczególną uwagę na ludzi, którzy są dla nas pewnego rodzaju autorytetami. Najczęściej to z nimi łączą się zranienia i nawet jeśli tych wydarzeń nie pamiętamy, zapisują się w naszej podświadomości. Rany zadane przez członków rodziny, zwłaszcza rodziców, bolą szczególnie dotkliwie.

Ważne, aby sobie uświadomić, że każde najdrobniejsze wydarzenie w naszym życiu, każda krzywda, każdy błąd, każdy triumf kształtują nas i wzbogacają. Niepowodzenia uczą odwagi i wytrwałości, cierpienie zwiększa przenikliwość i zdolność do współczucia. Trudności rozwijają nas bardziej niż zadowolenie i sukcesy. Uświadomienie sobie tej prawdy, choć niełatwe, jest konieczne, jeśli chcemy osiągnąć przebaczenie i pokój. Godząc się z tym, że wszelkie wydarzenia w naszym życiu kształtują nas i wzbogacają, kładziemy podwaliny pod przebaczenie. Myśl, że nawet trudne doznania kształtują nas i wzbogacają, że nieprzyjaciele są też naszymi nauczycielami, którym będziemy kiedyś wdzięczni za trudną i cenną lekcję, zapewne wzbudzi na początku niedowierzanie. Jeśli jednak świadomie rozważymy tę możliwość, łatwiej nam będzie przyśpieszyć integrację naszych przeżyć i prawdziwe, uzdrawiające przebaczenie.

Związek przebaczenia i miłości dowodzi, że przebaczenie jest procesem duchowym. Choćby życie bardzo nas

sponiewierało, jesteśmy niezwykle cenni w oczach Boga. Ale nie tylko my – nasi winowajcy również. Postrzeganie nieprzyjaciół z perspektywy ducha, a nie z perspektywy zadanego nam bólu, zmienia wszystko. W gruncie rzeczy, aby przebaczyć, potrzebujemy jedynie miłości.

PRZEBACZYĆ BOGU

Brak przebaczenia ma swoje źródło w wewnętrznej pretensji, żalu, że nie dzieje się tak, jak tego oczekujemy, nie otrzymujemy tego, co „powinniśmy" otrzymać, że cierpimy, a przecież życie powinno być radością. Pretensja do konkretnych osób, jaka rodzi się w ludzkim sercu, jest w istocie przejawem żalu do samego życia, a właściwie do Boga, który życie nam dał. Trzeba niejako „dotknąć ludzkiego serca", poznać i rozwiązać wszelkie problemy i konflikty – nie tylko moralne, ale także emocjonalne i duchowe. Jedynie wtedy może nastąpić autentyczna, żywa więź z Bogiem, dlatego tłumione w sercu żale i pretensje powinny zostać z Nim skonfrontowane. Przebaczenie Bogu ma sens wówczas, gdy staniemy przed Nim w ufnej otwartości, bez osądzania Go według własnych wyobrażeń i oczekiwań, oraz damy Mu pełną wolność postępowania z nami zgodnie z Jego wolą. To wymaga ufności i wiary, że Bóg rzeczywiście pragnie dla nas dobra i realizuje je w naszym życiu, mimo iż nasze doświadczenia wydają się temu przeczyć.

PRZEBACZENIE OTWIERA NA PRZYSZŁOŚĆ

Przebaczenie dotyczy wszystkich wymiarów osoby, zarówno duchowych, jak i biologicznych i psychicznych. Coraz bardziej wzrasta zainteresowanie naukowców jego rolą jako ważnego czynnika zdrowia fizycznego. Przebaczenia nie można bowiem zredukować do aktu czysto religijnego. I nie wystarczy chcieć przebaczyć. Okazuje się, że przebaczenie dostosowuje się do faz dojrzałości ludzkiej. Angażuje wszystkie władze osoby i podąża drogą rozłożoną na liczne etapy. Wkraczając na tę drogę, zaczynamy na nowo kochać swoje życie. Przebaczając, ofiarujemy tym, którzy nas skrzywdzili, akceptację i szacunek dla ich człowieczeństwa. To miłość w trudniejszej wersji: miłość bezinteresowna – okazana nieprzyjacielowi.

Przebaczenie jest nie tylko warunkiem uzyskania przebaczenia od Boga, ale także podstawą nadziei zbawienia. W ten sposób stajemy się wolni, uzdrowieni z naszych ran, a przede wszystkim upodobniamy się do Boga, gdyż pierwszym dziełem Odkupienia jest przebaczenie. ■

MODLITWA O DAR PRZEBACZENIA

Jakże jest wielkie, Panie, Twoje miłosierdzie i przebaczenie
dla tych, którzy na Twoje podobieństwo
są miłosierni i przebaczają swoim winowajcom!
Ty bowiem, Panie, jesteś dobry i pełen przebaczenia,
pełen łaskawości dla wszystkich,
którzy Cię wzywają sercem szczerym i otwartym.
Daj nam poznać Twoje drogi, Panie,
naucz nas chodzić Twoimi ścieżkami.
Udziel nam ze swojego Ducha miłosierdzia i przebaczenia.
Prowadź nas w prawdzie według swych pouczeń,
bo w Twoim miłosierdziu pokładamy naszą nadzieję.
Nie pamiętaj nam grzechów i win, lecz spójrz na nas miłosiernie.
Wyzwól nas od złych myśli i uczuć.
Uwolnij nasze serce od smutku i żalu,
jaki nosimy po doznanych krzywdach i niesprawiedliwościach.
Spójrz na nasz ból i utrapienie, jakie nam sprawia doznane zło,
i przynajmniej ze względu na to cierpienie
wybacz nam niezdolność do uwolnienia się
od uraz raniących nasze serce,
bo sami z całej siły pragniemy przebaczyć
i oczyścić nasze serca od wszelkiego zła.
Stwórz, Panie, w nas serce czyste i udziel pełni życia w miłości,
we wzajemnej dobroci i miłosierdziu,
jakich od Ciebie doznajemy.
Niech nasze miłosierdzie ogarnie nawet naszych nieprzyjaciół,
bo i oni są Twoimi dziećmi i naszymi braćmi.
Niech nas wszystkich ogarnie Twoje królestwo miłości i komunii.
Amen.

JEDEN I ŚWIĘTY

dr Natalia Gorczowska

Obecny rok duszpasterski poświęcony jest wierze w Kościół Chrystusowy. Temat ten inspiruje nas do rozmyślania nad przymiotami „domu Bożego", które wyznajemy w *Credo*: „jeden, święty, powszechny i apostolski". Tych czterech cech (zwanych też znamionami) Kościół nie posiada sam z siebie: stanowią one Boży dar, nadprzyrodzone wyposażenie, a zarazem są konkretnymi zadaniami dla wszystkich wiernych. Co jednak wiemy o poszczególnych przymiotach Kościoła? Czy rozumiemy, do czego jesteśmy w związku z nimi powołani? Spróbujmy się zastanowić nad dwoma z nich, by lepiej pojąć, dlaczego Kościół jest jeden i święty.

JEDNO SERCE I JEDNA DUSZA

Co właściwie oznacza, że Kościół jest jeden? Określenie to wydaje się sprzeczne z naszym życiowym doświadczeniem. Jeśli Kościół jest jeden, to nie tylko jest jedyny i niepowtarzalny, ale też jeden sam w sobie, czyli niepodzielony. Tymczasem trudno nie zauważyć, że w Kościele istnieje wiele podziałów. Jedności brakuje także w naszych rodzinach, parafiach, wśród ludzi świeckich oraz wśród kleru. Jak zatem mamy rozumieć „jedyność" i „jedność" Kościoła?

Zagadnienie „jedyności" można stosunkowo łatwo wyjaśnić. Już św. Ireneusz twierdził, że choć Kościół jest rozproszony po całym świecie, to wyznaje tę samą wiarę, jakby miał jedno serce i jedną duszę, i tak zgodnie naucza, jakby posiadał jedne usta. Obecnie rozumiemy to w następujący sposób: Kościół jest jeden, jedyny na całej ziemi i aż do skończenia świata, ponieważ jeden jest Chrystus, jedno ostatecznie zawarte przez Niego Nowe Przymierze i jeden cel, do którego wszyscy ludzie zmierzają.

ABY WSZYSCY STANOWILI JEDNO

Dużo bardziej złożoną kwestią jest niepodzielność Kościoła Świętego,

o którą przed swoją męką i śmiercią krzyżową prosił sam Chrystus, modląc się, „aby wszyscy stanowili jedno" (J 17,21). Wszelkie podziały w Kościele, mimo iż wyraźnie widoczne, a nawet powodujące zgorszenie, są sprzeczne z wolą Jezusa. Nie niszczą one jednak niewidzialnej jedności Kościoła. Jej źródłem jest trynitarna jedność Ojca, Syna oraz Ducha Świętego – ostatecznego sprawcy trwałej i pewnej jedności Kościoła. Duch Pocieszyciel nie urzeczywistnia tej jedności poprzez wywieranie nacisku i sprowadzanie wszystkiego do jednego wzoru, ale subtelnie kształtuje komunię osób – jedność w różnorodności. Jak pisze papież Franciszek w encyklice *Lumen fidei*: „Wyznając tę samą wiarę, opieramy się na tej samej skale, jesteśmy przemieniani przez tego samego Ducha miłości, promieniujemy jednym światłem i mamy jedno spojrzenie, by przeniknąć rzeczywistość".

WEZWANI DO JEDNEJ NADZIEI

Tak rozumiana jedność jest zarazem zadaniem dla wszystkich wierzących. Podkreśla to św. Paweł w Liście do Efezjan: „Usiłujcie zachować jedność Ducha dzięki więzi, jaką jest pokój. Jedno jest Ciało i jeden Duch, bo też zostaliście wezwani do jednej nadziei, jaką daje wasze powołanie. Jeden jest Pan, jedna wiara, jeden chrzest. Jeden jest Bóg i Ojciec wszystkich, który jest i działa ponad wszystkimi, przez wszystkich i we wszystkich" (Ef 4,3-6). Naszym podstawowym zadaniem jako chrześcijan powinna być zatem troska o jedność, gdyż Kościół jako „sakrament jedności dla całego rodzaju ludzkiego" może kroczyć jedynie drogą ekumenizmu, przywracając pełną komunię uczniów Chrystusa i odbudowując więzy wiary, sakramentów i zwierzchnictwa.

Ponieważ jedności Kościoła stale zagrażają nasze grzechy i ich konsekwencje, realizację drogi jednania trzeba zaczynać od siebie, troski o żywą więź z Bogiem oraz od przyobleczenia się w miłość, która jest więzią doskonałości. Bardzo potrzeba również wielkiego zaangażowania w kształtowanie jedności między wszystkimi katolikami – w naszych domach, rodzinach, parafiach, diecezjach, abyśmy potrafili się pięknie różnić i dawać świadectwo życia w miłości.

BĄDŹCIE I WY DOSKONALI

Drugim darem Boga dla Kościoła jest świętość. Pochodzi ona od Stwórcy, gdyż tylko On jest naprawdę doskonały i święty. Jak uczy *Katechizm Kościoła katolickiego*,

FORUM BRACTW W PIGUŁCE

ks. dr Mariusz Marszałek SAC

HISTORIA I STAN AKTUALNY

Z inicjatywy Papieskiej Rady ds. Nowej Ewangelizacji od trzech lat organizowane są coroczne spotkania bractw i konfraterni w Europie (*Forum Paneuropeo delle Confraternite*). Pierwsze z nich odbyło się 15-16 lutego 2020 r. w Lugano, kolejne 23-24 października 2021 r. w Maladze. III Ogólnoeuropejskie Forum Bractw i Konfraterni miało miejsce w Nicei 1-2 października 2022 r. Spotkania są okazją do wymiany doświadczeń, a także szukania dróg ożywienia działalności bractw i konfraterni na Starym Kontynencie.

Jednym z głównych tematów poruszanych podczas spotkania we Francji było zagadnienie podjęcia kroków w celu wpisania bractw na listę niematerialnego dziedzictwa UNESCO.

Poza tym poruszono kwestię przygotowań do obchodów kolejnego Roku Jubileuszowego (2025) w Kościele katolickim oraz zaangażowania w jego obchody bractw i konfraterni nie tylko z Europy, ale także z całego świata. Kolejne Ogólnoeuropejskie Forum Bractw i Konfraterni odbędzie się 16-17 września 2023 r. w Mafrze (Portugalia).

W ramach przygotowań do III Ogólnoeuropejskiego Forum Bractw i Konfraterni z inicjatywy abpa Adriana Galbasa SAC 14-15 maja 2022 r.

NOWOŚCI WYDAWNICZE

AFISZE

(W FORMATACH A4 I A3)

- Godzina Obecności
- Nabożeństwo czerwcowe

OBRAZKI

- Twoją jesteśmy własnością – Akt wynagradzający i Akt poświęcenia
- Litania do Najśw. Serca Pana Jezusa

PŁYTA

- Vere Passum – Album z pieśniami na Wielki Post oraz z Koronką do Najświętszych Ran Pana Jezusa w wersji śpiewanej

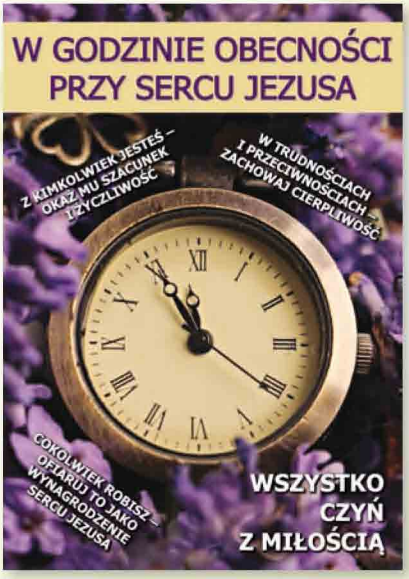

1.	Intro	[3:22]
2.	Ave verum Corpus	[2:39]
3.	Ogrodzie Oliwny	[4:43]
4.	Jezu Chryste, Panie miły	[4:58]
5.	Ludu miły, ludu	[6:24]
6.	Króla wznoszą się znamiona	[4:41]
7.	Krzyżu Święty nade wszystko	[3:30]
8.	Krzyżu Chrystusa	[3:34]
9.	W Krzyżu cierpienie	[3:49]
10.	Hymn o Krzyżu	[5:45]
11.	Tam na Wzgórzu	[4:52]
12.	Koronka do Najświętszych Ran Pana Jezusa	[20:51]
13.	Outro (Któryś za nas)	[1:42]

Czas trwania: [70 min]

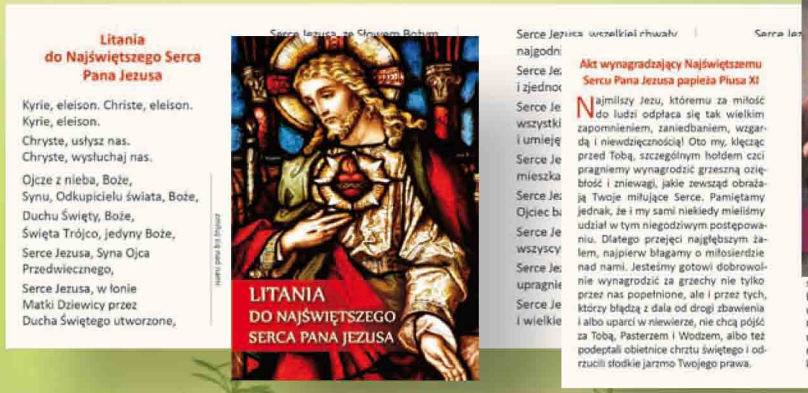

Więcej informacji na naszej stronie internetowej

www.strazjezusa.pl

„CHRYSTUS zwycięża zło i śmierć! To radosne orędzie rozbrzmiewa w tych dniach w sercu Kościoła. Zwyciężywszy śmierć, Chrystus obdarza nieskończonym życiem tych, którzy Go przyjmują i wierzą w Niego. Jego śmierć i zmartwychwstanie stanowią zatem fundament wiary Kościoła.

św. Jan Paweł II

Wszystkim członkom Straży Honorowej NSPJ oraz Czytelnikom „Wiadomości" z całego serca życzymy wiary mocnej i niewzruszonej, abyśmy mogli wspólnie świadczyć przed światem, że zmartwychwstanie nie jest tylko słowem, ale przede wszystkim faktem, który opromienia nasze życie swym blaskiem, nadając mu głęboki sens.

Niech zmartwychwstały Pan napełni nas taką radością, jaka jedynie w Jego Boskim Sercu może istnieć.

Wesołego Alleluja!

Redakcja